

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. G.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. MV-109889-3/OAM-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 20. 8. 2015 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. MV-109889-3/OAM-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců

Zastávka ze dne 11. 6. 2015, č. j. CPR-6939/ČJ-2015-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový orgán rozhodl o tom, že žalobci se podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ukládá správní vyhoštění a stanovuje se doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně bylo rozhodnuto, že podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobci se stala skutečnost, že žalobce se dne 5. 3. 2015 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Přitom předložil cestovní doklad platný do 13. 8. 2023, v němž bylo poslední výjezdní vízum č. platné do 27. 3. 2014. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že na území ČR pobývá od 26. 12. 2006. Jako účastník řízení byla přibrána jeho manželka L. H., s níž sdílí společnou domácnost na adrese i společně s jejich třemi nezletilými dětmi. Prvostupňový orgán dovodil, že ode dne 28. 3. 2014 do dne 5. 3. 2015 pobýval cizinec na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a zároveň naplnil důvod pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR či území členských států EU byla stanovena vzhledem k závažnosti jeho protiprávního jednání na jeden rok a tato doba počíná běžet ode dne vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Závažnost provinění spatřuje prvostupňový orgán v tom, že žalobce se pokusil legalizovat svůj pobyt v poslední den platnosti svého výjezdního příkazu. Poté, co nebylo vyhověno jeho žádosti o vízum pro strpění ze dne 27. 3. 2014, žalobce nepodnikl až do svého příchodu do příjímacího střediska žádné další kroky, které by zkrátily délku jeho neoprávněného pobytu. Jeho manželka byla o jeho neoprávněném pobytu informována po celou dobu, a mohla tedy předvídat případný oprávněný postih správního orgánu i jeho možné vyhoštění. Zároveň prvostupňový orgán přihlédl ke spolupráci a přiznání žalobce k protiprávnímu jednání a k tomu, že zde pobýval v letech 2006 až 2013 v souladu s právními předpisy. Prvostupňový orgán se zbýval i možným dopadem vycestování na rodinný život, kdy sice manželka žalobce pobývá nepřetržitě na území ČR od roku 2010 a děti od roku 2011, avšak jeho rodinným příslušníkům nebrání v návratu do jejich domovské země takové překážky, které by vylučovaly možnost zpětné integrace ve své domovské zemi, anebo společný pobyt na území jiného státu. Proto byla doba, po kterou cizinec nesmí vstoupit na území členských států EU v délce jednoho roku, stanovena jako adekvátní. Prvostupňový orgán si vyžádal v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko žalovaného k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince ze dne 29. 4. 2015. Podle tohoto závazného stanoviska dospělo ministerstvo k závěru, že vycestování cizince státního občanství je možné, a to vzhledem k aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu. Prvostupňový orgán dále poukázal na ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal ČR o mezinárodní ochranu, vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se mezinárodní ochrana neuděluje.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán nepochybně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pokud dospěl k závěru, že žalobce se nachází na území ČR od 28. 3. 2014 do 5. 3. 2015 neoprávněně, tzn. pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného povolení k pobytu, a byl tedy prokazatelně naplněn důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 citovaného zákona. Tuto skutečnost navíc ani sám žalobce nezpochybňoval. K námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že tato námitka je velmi obecná a nekonkrétní, protože ji shledal jednoznačně jako nedůvodnou. Pokud žalobce tvrdil určitá pochybení prvostupňového orgánu, pak je měl konkrétně označit, tzn. vylicít, jakých konkrétních nezákonných úvah, hodnocení, kroků či závěrů se správní orgán vůči němu dopustil. Podle žalovaného se prvostupňový orgán zabýval dostatečně přiměřeností vydaného rozhodnutí a jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Přitom žalovaný akcentoval, že je podstatné hodnotit pouze ty aspekty dopadu vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince, které u konkrétní osoby připadají v úvahu. Sám žalobce do protokolu o výsledku ze dne 9. 4. 2015 uvedl, že nemá v ČR žádné ekonomické, kulturní ani sociální vazby, neboť ty mají pouze jeho děti. Zároveň opakovaně uváděl, že nechtěl z území ČR vycestovat, jelikož zde má manželku a děti, přestože jeho širší rodina žije neustále na, kde byl naposledy v roce 2008. Prvostupňový orgán se logicky soustředil především na posouzení těchto skutečností, přičemž hodnotil jak okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Stejně tak prvostupňový orgán přihlédl i k tomu, že se žalobce snažil poslední den platnosti svého výjezdního příkazu legalizovat svůj pobyt na území ČR, jakož i k jeho spolupráci k přiznání se k úmyslnému protiprávnímu jednání, což svědčí žalobci ku prospěchu. Pokud žalobce tvrdil, že prvostupňový orgán založil zjištění stavu věci na pouhých domněnkách, přičemž nezdůvodnil, jak k nim dospěl, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce neupřesnil, v čem konkrétně tyto domněnky spatřuje a v čem konkrétně měly vliv na zákonnost či věcnou správnost vydaného rozhodnutí. Jestliže žalobce namítal, že prvostupňový orgán bagatelizoval rodinné vztahy žalobce a pevnost jeho rodinných pout, pak žalovaný uvedl, že žalobce se sám svým nelegálním pobytem na území ČR dostal do situace, kdy svůj rodinný život vystavoval neustálému ohrožení v podobě nutnosti přerušení rodinných vazeb na základě udělení správního vyhoštění. Prvostupňový orgán se též vyjádřil k finanční situaci žalobce, která mu neumožňuje získat legální příjmy. Ze závazného stanoviska žalovaného dále vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné, přičemž v místě jeho trvalého bydliště na území (.....) neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by ho mohl v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Otázka vycestování žalobce byla posouzena v kontextu jeho rodinných vazeb na území ČR, přičemž prvostupňový orgán dospěl k závěru, že manželce žalobce pobývajícím na území ČR od roku 2010, včetně nezletilých dětí, kteří pobývají na území od roku 2011, nebrání v návratu do domovského státu takové překážky, které by vylučovaly možnost integrace v zemi původu. Žalovaný má za to, že prvostupňový orgán se jednoznačně a dostatečně vypořádal se všemi okolnostmi, přičemž doplnil, že tvrzení žalobce chybí dostatečný podklad, resp. jsou v rozporu. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce na jistě výdělečné možnosti má, naproti tomu v ČR nemá možnost získat legálně aprobovaný příjem, a proto z toho není jasné, jak by mohl jeho návrat na Ukrajinu nepříznivě ohrozit finanční, resp. existenční situaci celé rodiny. V opačném případě by se žalobce dopouštěl dalšího protiprávního jednání na území ČR, které by spočívalo ve výkonu nelegálního zaměstnání, příp. nelegální podnikatelské činnosti. Stejně tak se jeví žalovanému

nelogická souvislost, že žalobce sice má z prodeje domu na finanční prostředky na pobyt v ČR, ale nemá dostatečné finanční prostředky na pobyt na, ačkoliv je zřejmé, že zajištění bydlení a základních životních potřeb rodiny je nepochybně finančně náročnější na území ČR než v zemi původu žalobce. Žalovaný dále vyhodnotil jako důvodnou námitku, že prvostupňový orgán nevyhodnotil probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany jako předběžnou otázku a nepřerušil řízení o vyhoštění do doby vyřízení žádosti o azyl, nicméně shledal, že tato vada byla nepodstatná a nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť ve smyslu § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců má probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany vliv na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve smyslu § 120a odst. 7 zákona o pobytu cizinců dále platí, že platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká, pokud byl cizinci udělen azyl. Vzhledem k tomu, že řízení o správním vyhoštění je zahajováno ex offio, nemá účastník řízení možnost tímto řízením disponovat a není mu tak dána zákonná možnost žádat o přerušení takového řízení. Žalovaný dále uvedl, že dříve zahájené řízení o vyhoštění (které bylo zastaveno) nezakládá nemožnost zahájit jiné řízení o uložení správního vyhoštění. Prvostupňový orgán se touto skutečností zřejmě nezabýval, jelikož tato skutečnost neměla k nynějšímu řízení relevantní poměr a nesvědčila ani ve prospěch žalobce (řízení o vyhoštění bylo zastaveno dne 25. 2. 2014 proto, že žalobce pobýval na území ČR protiprávně pouze 5 dnů, protože mu namísto toho byl vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 3. 2015). Žalovaný dále podrobně rozebral judikaturu Nejvyššího správního soudu namítanou žalobcem a dospěl ke společnému závěru, že se na posuzovanou věc nevztahuje. Žalovaný po posouzení všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že prvostupňový orgán postupoval řádně a rozhodl správně, když uložil žalobci sankci v dolní třetině sazby, přičemž vyhodnotil všechny relevantní okolnosti z hlediska souladu vydaného rozhodnutí se zásadou přiměřenosti (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a dále s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je tak podle žalobce nepřezkoumatelné a nezákonné. V první řadě žalobce namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a neodstranil jasnou nezákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť podle názoru žalobce mělo být řízení o správním vyhoštění z důvodu nepřiměřenosti zastaveno. Závěry stran přiměřenosti správního vyhoštění žalobce považoval nejen za věcně nesprávné, ale za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Prvostupňový správní orgán se nezabýval jednotlivými skutečnostmi ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což podle názoru žalobce jednoznačně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Prvostupňový orgán v tomto kontextu nevyhodnotil specifickou situaci žalobce, když celá jeho rodina žije dlouhodobě na území ČR a v domovské zemi již nic nemají. Pro rodinu žalobce by bylo jeho správní vyhoštění naprosto fatálním zásahem do soukromého a rodinného života. Žalobce se dále nemohl ztotožnit s konstatováním žalovaného i nalézacího správního orgánu, že žalobce nemá na území ČR ekonomické, kulturní a sociální vazby. Vzhledem k délce pobytu žalobce na území ČR je zřejmé, že si tyto vazby vytvořit musel, neboť po celou dobu svého legálního pobytu na území pracoval, měl vytvořeny pracovní kontakty a v případě obnovení jeho pobytu má možnost okamžitě pracovat, přičemž stejně tak pracuje na území ČR i jeho manželka. Celá rodina má na území vytvořeny silné ekonomické vazby, a to na rozdíl od domovské Správní orgány nezjistily dostatečně skutečný stav věci, pokud konstatovaly

absenci vazeb žalobce na území ČR. Podle žalobce měly správní orgány dále zohlednit, že řízení o správním vyhoštění žalobce bylo již jednou zastaveno. Prvostupňový orgán i žalovaný měly odůvodnit, proč v jednom případě bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno, a ve druhém případě skončilo vydáním správního vyhoštění. Pokud tak správní orgány neučinily, zavdaly příčinu k domněnce, že porušily princip legitimního očekávání. Žalobce dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29, a dále rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60 a především rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle této judikatury musí být při rozhodování v cizineckých věcech brána v potaz míra narušení soukromého a rodinného života cizince a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky. K porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce dále namítl, že výčet faktorů, které má správní orgán zohlednit, je minimální, přičemž podle žalobce se musí správní orgán vyjádřit ke všem demonstrativně uvedeným hlediskům. Ze všech shora uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný ve svém **vyjádření** uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost vydaných rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, na příložená rozhodnutí správních orgánů, zejména na rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Úvodem žalovaný konstatuje, že smyslem a účelem úpravy správního vyhoštění je zájem státu na tom, aby na jeho území nevnikaly a nepobývaly osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost a veřejný pořádek. Jedná se tedy o specifické opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Z obsahu spisových materiálů mj. vyplývá, že rozhodnutím PČR Zastávka u Brna č. j. CPR-6939/ČJ-2015-931200-SV bylo žalobci dne 11. 6. 2015 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o azylu po dobu jednoho roku, neboť tento v období ode dne 28. 3. 2014 do dne 5. 3. 2015 pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, ač k tomuto nebyl oprávněn. V souvislosti s námitkou týkající se rodinného života zmiňovaného v žalobě je třeba konstatovat, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce i jeho manželka si byli vědomi toho, že žalobci hrozí vyhoštění z území, přičemž žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až v březnu 2015, cca po 9 letech od příjezdu do České republiky, aby si zde nějakým způsobem legalizoval pobyt. Žalovaný také nemá povinnost do odůvodnění rozhodnutí uvádět, z jakého důvodu bylo předchozí řízení o správním vyhoštění zastaveno. Ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému členských států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu, přičemž toto ustanovení se právě vztahuje na případ žalobce. Žalobci v této souvislosti bylo známo, že se na území ČR zdržuje nelegálně, hrozí mu správní vyhoštění z území České republiky, a proto bude povinen ve stanovené lhůtě z území ČR vycestovat. Napadené rozhodnutí také nelze považovat za nepřiměřeně přísné, neboť žalobce zde nelegálně pobýval po dobu cca jednoho roku, aniž by se snažil o legalizaci svého pobytu. Dle názoru žalovaného se odvolací správní orgán dostatečným způsobem vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rovněž

napadené rozhodnutí je odůvodněno velice podrobně a v předmětném rozhodnutí se žalovaný také uceleně zabýval soukromými i rodinnými vazbami žalobce na území ČR. Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že manželka i děti žalobce jsou ukrajinskými státními příslušníky a nemají na území ČR povolen trvalý pobyt, proto svůj rodinný a soukromý život mohou společně realizovat i na území Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o pobytu cizinců či judikaturu Nejvyššího správního soudu nebo ESLP a nedomnívá se, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné, nesprávné či vadné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze **správního spisu** vyplývá, že prvostupňový orgán provedl dne 9. 4. 2015 výslech žalobce i jeho manželky. Z výslechu žalobce vyplývá, že má se svou manželkou L. H. tři děti: V. G., M. G. a A. G. Nejmladší dcera A. chodí na základní školu, V. chodí na kadeřnickou střední školu. Na území má žalobce rodinu (sestru, švagra i rodiče své a manželčiny). Žalobce po dobu svého nelegálního pobytu na území ČR v období od 27. 3. 2014 do 5. 3. 2015 pobýval v Praze, neboť mu přišla výzva, ať nastoupí do války. Kvůli dětem a své manželce se na nemohl vrátit. Poslední bydliště na bylo Rodina vlastnila dům na, ale ten prodali proto, aby mohli zůstat v ČR. Žalobce podle svého tvrzení již nemůže pracovat, má peníze ušetřené z prodeje domu na Podle svého tvrzení žalobce věděl, že se svým nelegálním pobytem v ČR dopouští protiprávního jednání. Na území ČR nemá sám vazby, ale jeho děti ano. Podle svého tvrzení žalobce nechce vycestovat na kvůli válce, neboť by byl povolán a musel by jít přímo do války. V případě vycestování by se mohl vrátit k rodičům. Má ale v ČR svou rodinu, kvůli níž tu chce zůstat. Z výpovědi manželky žalobce vyplývá, že pokud by její manžel vycestoval, bylo by to pro ni moc těžké, vychovávat sama tři děti. Nejde jen o finance, ale o morální aspekty, neboť děti zde potřebují svého otce.

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Krajský soud ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 20. 10. 2015, neboť žalobce vyjádřil prostřednictvím svého zástupce svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Při jednání konaném bez přítomnosti žalobce účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého zástupce na výzvu soudu sdělil, že další důkazy ve věci nenavrhuje, a proto soud již další dokazování ve věci neprováděl.

Žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platného a účinného v rozhodném znění k datu vydání napadeného rozhodnutí platilo, že „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, ž na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Pojem přiměřenost je pro účely rozhodování podle zákona o pobytu cizinců definován v ustanovení § 176a tohoto zákona, podle něhož platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Krajský soud při posouzení věci vycházel ze skutkového stavu zjištěného správními orgány a zachyceného ve správním spisu. Mezi stranami není sporné, že žalobce v ČR pobýval od roku 2006, přičemž poslední výjezdní vízum mu skončilo dne 27. 3. 2014. Ode dne 28. 3. 2014 do dne 5. 3. 2015 tedy pobýval v ČR nelegálně, poté si podal žádost o mezinárodní ochranu. Krajský soud ve shodě se žalovaným usuzuje, že byly naplněny zákonné podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně (výjezdní vízum skončilo platnost dne 27. 3. 2014), o čemž věděl, a přesto z ČR nevycestoval. Krajský soud zde považuje za vhodné pouze korigovat kvalifikační úvahu správních orgánů v tom směru, že správní vyhoštění nemá trestní (punitivní) charakter, nýbrž je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS, či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2000, Maaouia proti Francii, stížnost č. 39652/98, ECHR 2000-X). O naplnění či nenaplnění subjektivní stránky deliktu tudíž v této souvislosti nemůže být řeč již z podstaty věci, a proto samotná skutečnost, že žalobce nevycestoval z ČR s vědomím toho, že jedná protiprávně, nezakládá úmysl jako formu zaviněného protiprávního jednání (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 10 Azs 94/2015-20, přístupný na www.nssoud.cz). Nicméně tato skutečnost samozřejmě má být správním orgánem vyhodnocena při stanovení délky vyhoštění, což správní orgány v dané věci učinily. Pokud žalobce uváděl, že důvodem, proč nevycestoval zpět na, byl probíhající ozbrojený konflikt na, kvůli němuž by musel na základě povolávacího rozkazu nastoupit vojenskou službu v armádě, pak lze sice tento argument lidsky pochopit, nicméně se nejedná o okolnost vylučující či snižující protiprávnost žalobcova pobytu v ČR. Je třeba vycházet z toho, že v první řadě na neprobíhá v pravém slova smyslu válečný konflikt, nýbrž jde o lokální, spíše izolovaný konflikt probíhající na východní části, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015-35, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu lze dále poznamenat, že z hlediska

ochrany cizince může hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatanu, jímž by se po svém povolání do armády z pohledu mezinárodního práva stal (viz k tomu v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, přístupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z nacházející se na západě, není podle krajského soudu dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty probíhajícím konfliktem na jihovýchodě

V zásadě sporné nejsou mezi účastníky ani rodinné poměry žalobce, nicméně většina žalobních námitek míří proti jejich vyhodnocení, které správními orgány podle jeho názoru nebylo provedeno přezkoumatelně a zákonně. K těmto žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Jak vyplývá judikatury Nejvyššího správního soudu, jež navazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Přesto, že pojem rodinného života v Úmluvě není definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. V dané souvislosti je třeba také poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno vždy posuzovat okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94), když Evropský soud pro lidská práva bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý, život na jeho území (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015-38, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci je zřejmé, že žalobce má svou fungující rodinu rodinu v ČR, kterou tvoří manželka, již zletilá dcera V. (nar.) a dvě nezletilé děti (M. a A.), které navštěvují základní školu. Jejich rodinná vazba však, jak vyplývá z výpovědí obou manželů, není nijak zásadně fixována na prostředí ČR. Naopak, celá širší rodina žalobce bydlí na Ukrajině, a to včetně rodičů obou manželů. Není tedy pravdou, že by žalobce neměl na Ukrajině žádné rodinné vazby ani zázemí. Ze shodných výpovědí obou manželů rovněž vyplývá, že prodali na dům a z utržené částky v současné době uhrazují své náklady na živobytí a bydlení. Žalobce sám podle svého tvrzení nemůže pracovat (má dokonce průkaz ZTP), což se přímo vylučuje s jeho žalobním tvrzením, že by v případě legalizace svého pobytu v ČR mohl ihned bez problémů pracovat. Žalobce tedy nepředstavuje v pravém slova smyslu živitele své rodiny, neboť rodina je podle tvrzení obou manželů živa z kapitálu získaného prodejem nemovitostí. Žalobce je samozřejmě coby otec rodiny oprávněn i povinen své děti vychovávat a pečovat o ně, nicméně to se může dít bez zřejmých překážek i na Jelikož jsou všichni členové rodiny občany, mohou se tam bez obav vrátit a žít tam, eventuálně zde rodina může zůstat a žalobce se po uplynutí lhůty, po níž nesmí vstoupit na území členských států EU, může za rodinou vrátit. Jakkoliv takové řešení nepochybně představuje zásah do rodinného života, mohou mu členové rodiny zamezit tím, že budou svého otce do domovského státu následovat. Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným i prvostupňovým

orgánem, že v daném případě nepředstavuje udělení správního vyhoštění nepřiměřené opatření, které by znemožnilo či prakticky vyloučilo uskutečnění rodinného života žalobce.

Pokud pak žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán neposoudil všechna kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž podle žalobce se musí správní orgán vyjádřit ke všem tam uvedeným hlediskům, pak k tomu krajský soud uvádí, že takový výklad fungování korektivu přiměřenosti není racionální ani správný. Jak již uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, „*ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“ Správní orgány tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyhodnotily pouze ta kritéria, která shledaly relevantními v kontextu případu žalobce a jeho rodiny. Rovněž tak není vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný nezdůvodnil, proč bylo první řízení o správním vyhoštění vedené s žalobcem zastaveno. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že dříve zahájené řízení o vyhoštění, které bylo zastaveno, nezakládá překážku pro zahájení jiného řízení o uložení správního vyhoštění.

K namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že žalobcem citovaná rozhodnutí tohoto soudu se skutečně nedotýkají právní otázky rozhodné v posuzované věci. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29 se týkal problematiky zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt z důvodu veřejného pořádku, což se s podstatou nyní posuzované věci úplně míjí. Obdobně ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 se rovněž nyní posuzované věci nedotýká, neboť řešil otázku zrušení povolení k trvalému pobytu cizince z důvodu účelového uznání otcovství k české občance. Posuzované věci se týká pouze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, v němž ovšem byl posuzován zásah do soukromého a rodinného života cizince ve vztahu k důvodu vyhoštění spočívajícího v protiprávně provozované výdělečné činnosti na území ČR, přičemž ani v této věci nebyl správními soudy shledán nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život vyhošťovaného cizince.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí včetně řízení, které k jeho vydání vedlo, nebylo stíženo vadami namítanými žalobcem a bylo tedy přezkoumatelné a souladné se zákonem. Proto žalobu zamítl, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. října 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová